

Iz cikla: K m e t s k e.

IX.

Smrt najlepša v žitnem polju,
sredi ajde in pšenice,
pri metuljčkih in škrjančkih:
v žitnem polju umrl bi jaz...

Beli dan bi svečo držal,
sámo svetlo, zlato solnce;
veter bi mi križ naredil,
križ na čelo, usta, prsi,
sveti križ za pot u raj;
in čebele preko ajde
bi molitev šepetale
za ubogo dušo mojo,
a škrjančki bi spremili
s pesmijo jo v sveti raj...

Smrt najlepša v žitnem polju,
sredi ajde in pšenice,
pri metuljčkih in škrjančkih:
v žitnem polju umrl bi jaz.

O k t a v a.

Če srečal boš človeka, ki pozdravljaj
navdušeno te bo, ti stiskal róko
in dela tvoja strastno bo proslavljal,
povzdígal nad oblake te visoko —
a zraven poln ogorčenja zabavljaj,
da sadra zdaj prodaja se za moko:
klobuk pred njim poln spoštovanja snemi,
a v srcu svojem misli: »Vrag te vzel!«¹

Prepovedan vhod.

Tisti, ki trde, da se pri nas lahko pisatelj svobodno udejstvuje, so doživeli žalosten poraz. Naša vzgoja je vero v popolnost nekaterih oseb in naprav tako utrdila, da o teh stvareh ni diskusije več. Nad vrati se blesti napis: »Prepovedan vhod«. Vhod je prepovedan vsaki kritiki, opisovanju dejstev, sploh vsemu, kar je s pisateljevim peresom v tesni zvezi. No, pri nas ima pisatelj svobodo. O vsem, kar mu nudi življenje oblikovanja vrednega, sme razmišljati med štirimi stenami, sme celo napisati in brati šepetaje sam pri sebi. V javnost ne sme, seveda, četudi jo je spisal »katoliški umetnik«. S tem pa svoboda pisanja

¹ Oktava ali stanza, kitica 8 vrstic. Zanimiva je pri tej-le pesmici opazka spodaj, ki se glasi takó-le:

In če si res to storil, poštenjak,
si bil vseskozi onemu enak!

In kdo je pod opazko podpisan? Ivan Cankar. Kakó to? Tisti prijateljski krog je bil — toliko mi je znano — izročil Zbašnikove pesmi, ali pred 15. junijem 1918 ali pozneje, ne vem, Cankarju v presojo. Kako je sodil Cankar o njih, tudi ne vem; a življenjska modrost, izražena v zgornji oktavi, mu gotovo ni bila všeč. Vkljub tej opazki je pesmica dokaz, da je dijak Zbašnik o življenju samostojno razmišljal. Morda mu je bila pred očmi Horacijeva satira »Ibam forte via sacra«?

še vedno ni kršena, ampak kvečjemu svoboda priobčevanja. Tako se je zgodilo s povestjo iz samostanskega življenja v našem ženskem listu — ni smela iziti v nadaljevanju. Zdaj so duhovi mirni. S tem še ni končano. Jaz sem vesel. Opozorili so me nehote na stvari, ki nujno kričijo po izrazu. Ne gre mi za pisatelja, ne za povest, ampak za princip gre, ki je kot tak škodljiv in gnusen, do neba vpíjoč. Zdi se, da se pričinja neka sila zopet ovijati kot kača vedno ožje in pritiskati v sredino.

France Bevk.

Misli k »mislim«.

Dr. Pregelj je napisal v »Času« par misli, ki so silno razveseljive za tiste, ki so ponosni na močno politično stranko, na veliko tiskarno, na »Dom in Svet« in na katoliško umetnost. Kadar slišim imenovati to zadnjo, me prevzame čuden občutek nedokončane diskusije. Ta predmet je zelo kočljiv in tako ranljiv, da bi bilo bolje molčati o njem. Za tistega pa, ki ga omenja ob vsaki priliki in povsodi, pa je nevarnost, da se s svojo teorijo ne blamira, ker se je praktično tako slabo obnesla. Beseda je širokoustno izgovorjena in poudarjena tako glasno, da nujno zahteva odgovora. Jaz sem bil v sebi prepričan, da sem katoličan, ki pišem in ki pišem v »Dom in Svet« zato, ker mi je v mnogih ozirih še vedno najbližji. Moje katoličanstvo pa ima z umetnostjo opraviti le toliko, kolikor n. pr. moje slovenstvo. Nekaj je, kar je v moji vzgoji in v mojem značaju in kar sem si priboril z notranjo bolestjo in trpljenjem: to že samo ob sebi vtisne pečat mojemu delu, brez izrečnega hotenja in glasnega poudarjanja gotovih namenov, takorekoč samo iz sebe in nezavestno. Namene imajo kritiki. O namenu umetnosti je težko povedati kaj ugotovljenega. Morda pa je umetnost resnično sama sebi namen. Brž ko je dosegel umetnik lepoto, je dosegel že resnico in dobroto; to troje se v umetnosti ne dá ločiti. Zato je vprašanje svetovnega nazora, kot ga mi pojmuje, v umetnosti brez odmeva. Ali moremo reči, da je bil Michelangelo katoliški umetnik? In vendar? ... Na eni strani stoje umetniki, ki grade svoja dela na etičnih načelih, dasi se prištevaajo različnim svetovnim naziranjem. Vsi brez razlike smo jih priznali, učimo se iz njih, kažipot so nam. Oni stoje nad svetovnim naziranjem v našem smislu in nam govorijo preko vsega; vesoljstvo njih duha objemlje naziranja posameznih družb in ljudi, kakor nebo svetove. Za človeka, ki še ni pogledal preko plota svoje stranke, se zdi to težko in neumljivo, in vendar bo resnica, ker sicer ne bi mogel biti to, kar je. Ker pa živi umetnik v družbi, je jasno, da živi v njegovih delih delno tudi nje odsvit. Čim večji pa je umetnik, tem širje raste iz teh spon. Dà, s p o n, da ponovim še enkrat!

* * *

Prestavimo na katoličanstvo to, kar pravi Goethe o domoljubju: »Pesnik bo kot človek in državlján ljubil svojo domovino, toda njegova domovina, njegove pesniške sile so dobrota, resnica in lepota, ki niso navezane na nobeno deželo ali okraj in ki jih zgrabi in oblikuje, kjerkoli jih dobi. Podoben je orlu, ki plava s svobodnim pogledom nad pokrajino...«

* * *